

Sygn. akt I.Ca 419/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Sędziowie:	SO Cezary Olszewski SO Antoni Czeszkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2015 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko Gminie M. S. - (...)i Z. w S. i Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 29 kwietnia 2015r., sygn. akt I C 1734/13

1. Oddała apelację;
2. Zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S. na rzecz pozwanego Gminy M. S. – (...)i Z. w S. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II – giej instancji.

Sygn. akt: I. Ca. 419/15

UZASADNIENIE

Powód P. K. wystąpił przeciwko Gminie M. S. - (...)w S. z pozwem o zapłatę kwoty 1.622,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 17 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swe żądanie powód podał, iż w dniu 22 października 2012 roku doszło do szkody w jego pojeździe marki A. (...) o nr rejestracyjny (...). Szkada miała miejsce na ul. (...) w S. i powstała w wyniku najechania na wystającą kratkę odpływu kanalizacyjnego. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległa opona oraz aluminiowa felga w jego pojeździe. Jako podmiot odpowiedzialny za szkodę powód wskazał (...)w S.. Wcześniej zarówno w/w, jak i

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S. odmówili wypłaty odszkodowania, wskazując na brak odpowiedzialności po swojej stronie i jej istnienie w przypadku drugiego z podmiotów.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 7 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt: I. Nc. 2115/13 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w (...) żądanie powoda uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego pozwany Gmina M. S. – (...) Z. w S. wniósł sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany podał, iż nie ma podstaw do uwzględnienia powództwa, albowiem do zdarzenia doszło na odcinku ul. (...) w S. znajdującym się w strefie ograniczenia prędkości do 30 km/h. Zdaniem pozwanego nie było możliwe wystąpienie opisanego uszkodzenia na skutek najechania na kratkę kanalizacji deszczowej przy zachowaniu dopuszczalnej na tym odcinku prędkości, albowiem wtedy możliwe byłoby jej wyminięcie. Podniósł też, że na mocy umowy z dnia 10 września 2012 roku środki trwale związane z kanalizacją deszczową Gmina M. S. przekazała do eksploatacji Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o., do którego należało utrzymanie sprawnego stanu technicznego sieci kanalizacji deszczowej oraz remont studzienek i wypustów deszczowych. Ewentualne roszczenie powinno być zatem skierowane przeciwko w/w podmiotowi.

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Suwałkach wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S., działając w tym względzie na wniosek pozwanego.

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S. w odpowiedzi na pozew wniosło o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał brak legitymacji biernej po swojej stronie, albowiem skoro szkoda wynikła z faktu najechania na wystający ponad poziom drogi wypust studzienki kanalizacji deszczowej służącej odwadnianiu drogi, to odpowiedzialność ponosi zarządca drogi ((...) Z.), gdyż przedmiotowy wypust stanowi część infrastruktury technicznej związanej bezpośrednio z drogą – służącej jej odwodnieniu. Podniósł, że nawet gdyby przyjąć odpowiedzialność pozwanej Spółki co do zasady, to i tak nie będzie ona zobowiązana do naprawienia szkody z powodu braku winy, gdyż do zdarzenia doszło niewiele ponad miesiąc od daty przekazania jej sieci kanalizacji deszczowej na terenie miasta S., a Gmina M. S. - Zarząd Dróg i Zieleni nie poinformował o konieczności podjęcia jakichkolwiek działań dotyczących przedmiotowego wypustu, ani nie oznaczył go jako miejsca powodującego uszkodzenia pojazdu. Jakąkolwiek odpowiedzialność wyłącza ponadto włączenie ul. (...) w realizację projektu budowy (...) (...), (...) i (...). Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia.

W toku procesu w piśmie procesowym z dnia 12 września 2014 roku powód P. K. dokonał zmiany powództwa poprzez jego rozszerzenie do kwoty 2.076,25 zł. Podał, że nie udało mu się znaleźć opony o tożsamy parametrach, co zniszczona, w związku z czym musiał wymienić obie opony, albowiem zgodnie z przepisami § 11 ust. 7 pkt 5-7 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz.U. z 2003r., Nr 32, poz. 262 ze zm.) wynika, że opony montowane na jednej osi powinny być zarazem tej samej marki, rozmiaru, kategorii użytkowania, konstrukcji, kodu prędkości i indeksu obciążenia. Powództwo zostało rozszerzone o koszt zakupu, wyważenia oraz montażu drugiej opony – łącznie 454,00 zł.

(...) Z. w odpowiedzi na powyższe pismo wskazał, że powód nie udowodnił, iż opona o tożsamy parametrach jest niedostępna na rynku, a ponadto powołane Rozporządzenie nie zawiera w/w wymogów.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 1734/13 Sąd Rejonowy w (...)I Wydział Cywilny zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S. na rzecz powoda P. K. kwotę 966,39 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 kwietnia 2013r do dnia zapłaty; oddalił powództwo w stosunku do pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S. w pozostałym zakresie; oddalił powództwo w stosunku do pozwanego Gminy M.

S. -(...) Z. w S.; zasądził od powoda P. K. na rzecz pozwanego Gminy M. S. - (...) Z. w S. kwotę 1.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego; ustalił, że strony (powód P. K. i pozwany Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S.) ponoszą koszty procesu według zasady ich stosunkowego rozdzielenia, ze wskazaniem, iż powód P. K. wygrał proces w stosunku 46,54% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Dnia 10 września 2012 roku Gmina M. S. reprezentowana przez (...)i Z. zawarła z Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. w S. umowę, na mocy której przekazała w/w Spółce sieci kanalizacji deszczowej wraz z separatorami w celu odprowadzenia wód opadowych i roztopowych do odbiornika z dróg parkingów, placów, terenów przemysłowych, usługowych, mieszkalnych i innych oraz w § 3 umowy powierzyła jej wykonywanie m. in. a) czynności eksploatacyjnych (w tym czyszczenia i usuwania osadów) mających na celu utrzymanie sprawnego stanu technicznego sieci kanalizacji deszczowej i separatorów, b) remontów sieci kanalizacji deszczowej i separatorów oraz jej elementów takich jak np. studzienki i wpusty deszczowe, c) przebudowy i modernizacji kanalizacji deszczowej w zakresie niezbędnym do poprawienia jej funkcjonalności i drożności, d) rozbudowy sieci kanalizacji deszczowej wynikającej z potrzeb rozwojowych miasta S., w tym rozbudowy i modernizacji dróg miejskich. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2013 roku. Zgodnie z Załącznikiem (...)do umowy zawierającym zestawienie środków trwałych przekazanych Przedsiębiorstwu pod poz. 222 znajduje się ul. (...). Na podstawie powyższej umowy Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S. miało obowiązek utrzymania w należywym stanie kanalizacji deszczowej i wpustów.

W dniu 22 października 2012 roku w godzinach popołudniowych na ul. (...) w S. doszło do powstania szkody w pojeździe P. K. marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...). Szkada powstała w wyniku najechania przez w/w na wystającą kratkę odpływu kanalizacyjnego położoną w odległości około 25 metrów od skrzyżowania z ulicą (...)(...)oraz przed znakiem ograniczenia prędkości do 30 km/h. Wysokość wystającej części kratki wynosiła około 60-65 mm. W czasie zdarzenia pojazd poruszał się z prędkością wynoszącą około 40-50 km/h. Uszkodzeniu w samochodzie uległo prawe przednie koło, tj. opona oraz aluminiowa felga. W dacie powstania szkody na ul. (...) nie były prowadzone żadne prace remontowe.

P. K. w dniu 26 października 2012 roku zgłosił szkodę w (...) Z. w S.. Pismem z dnia 7 listopada 2012 roku został poinformowany o przekazaniu sprawy do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S., które zgodnie z umową z dnia 10 września 2012 roku było odpowiedzialne za stan sieci kanalizacji deszczowej (w tym wpustów deszczowych). (...) S.A. V. (...) w W. jako ubezpieczyciel Przedsiębiorstwa w piśmie z dnia 28 grudnia 2012 roku odmówiła P. K. wypłaty odszkodowania, albowiem od ubezpieczającego uzyskano informację, że w okresie kiedy doszło do uszkodzenia pojazdu zarządca drogi przeprowadzał w tym miejscu remont nawierzchni w związku z czym to on ponosi odpowiedzialność za szkody powstałe w okresie wykonywania robót budowlanych. Pismem z dnia 21 lutego 2013 roku poszkodowany wezwał Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S. do zapłaty kwoty wynikającej z wykonanego kosztorysu naprawy szkody. W odpowiedzi na powyższe w/w wskazał, iż odpowiedzialności ponosi zarządca drogi, tj. (...) Z. w S.. W zaistniałych okolicznościach P. K. w dniu 3 kwietnia 2013 roku wystąpił z wezwaniem do zapłaty odszkodowania do w/w podmiotu. Przedsiębiorstwo pismem z dnia 12 kwietnia 2013 roku odmówiło jakiegokolwiek zapłaty wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności, gdyż w dniu zdarzenia zarządca nie prowadził żadnych robót drogowych na odcinku ulicy, gdzie doszło do szkody.

Celem ustalenia wysokości szkody P. K. zlecił rzeczoznawcy samochodowemu sporządzenie ekspertyzy kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) związanych z uszkodzeniami powstałymi w wyniku najechania na wystającą kratkę odpływu kanalizacyjnego. Rzeczoznawca koszty te oszacował na kwotę 1.622,25 zł. Ostatecznie wysokość kosztów naprawy w/w pojazdu wyniosła 966,39 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że podmiotem odpowiedzialnym za szkodę powstałą w pojeździe powoda marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) jest Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S., albowiem na podstawie umowy zawartej z Gminą M. S. – (...) Z. w S. w dniu 10 września 2012 roku, obowiązany był do utrzymania

sprawnego stanu technicznego sieci kanalizacji deszczowej oraz remontu studzienek i wypustów deszczowych, w tym także na ulicy, na której doszło do szkody. Podczas wykonywania tej umowy Przedsiębiorstwo nie podlegało kierownictwu, ani nadzorowi powierzającego czynności i już od dnia zawarcia umowy jako podmiot profesjonalny była odpowiedzialna za stan sieci kanalizacji deszczowej, w tym także tej znajdującej się na ul. (...). W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że wystająca kratka, która w dniu 22 października 2012 roku spowodowała powstanie szkody w pojeździe powoda, świadczy o tym, że pozwany nie dopełnił obowiązku wynikającego z zawartej umowy w zakresie utrzymania sprawnego stanu sieci kanalizacyjnej deszczowej i jest odpowiedzialny za powstałą szkodę (art. 415 k.c.).

Zdaniem Sądu Rejonowego, odpowiedzialności za szkody w pojeździe powoda nie można przypisać zarządcy drogi ((...) Z.). Odwołując się do treści umowy z dnia 10 września 2012 r. Sąd Rejonowy zważył, że Gmina M. S. - Zarząd Dróg i Z. wprawdzie posiada w zarządzie sieć kanalizacji deszczowej znajdującej się pod drogami krajowymi i wojewódzkimi przebiegającymi przez teren miasta S.. Na mocy w/w umowy Gmina M. S. -(...) Z. przekazała jednak Spółce sieci kanalizacji deszczowej wraz z separatorami w celu odprowadzenia wód opadowych i roztopowych do odbiornika z dróg parkingów, placów, terenów przemysłowych, usługowych, mieszkalnych i innych oraz powierzyła jej wykonywanie m. in. czynności eksploatacyjnych (w tym czyszczenia i usuwania osadów) mających na celu utrzymanie sprawnego stanu technicznego sieci kanalizacji deszczowej i separatorów oraz remontów sieci kanalizacji deszczowej i separatorów oraz jej elementów takich jak np. studzienki i wpusty deszczowe. Na podstawie powyższej umowy Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S. miało więc obowiązek utrzymania w należytym stanie kanalizacji deszczowej i wpustów. Odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powoda nie ponosi więc, w ocenie Sądu I instancji, Gmina M. S. - (...) Z. w S.. Dokonała ona bowiem skutecznego powierzenia czynności osobie trzeciej, które na podstawie art. 429 k.c. zwolniło powierzającego od odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez przedsiębiorstwo trudniące się zawodowo wykonywaniem danych czynności.

Wprawdzie nie wyklucza to odpowiedzialności powierzającego za szkodę wyrządzoną jego własnym zaniedbaniem, która to odpowiedzialność znajduje swą podstawę w treści art. 415 k.c. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uznał jednak, że pozwanemu Gminie M. S. - (...) Z. w S. nie można przypisać odpowiedzialności za czyn własny. Analizując treść umowy z dnia 10 września 2012 roku zawartą pomiędzy Gminą M. S. a Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. w S. Sąd I instancji stwierdził, iż ten ostatni podmiot nie podlegał jakimkolwiek stałemu kierownictwu i nadzorowi (...) Z. w S. oraz nie miał obowiązku stosować się do poleceń wydawanych przez w/w. Pozwane Przedsiębiorstwo przy wykonywaniu przedmiotu umowy miało więc pozycję samodzielną i niezależną od zamawiającego.

W celu ustalenia wartości szkody poniesionej przez powoda Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej R. S.. Na podstawie tego dowodu, Sąd Rejonowy określił wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 22 października 2012 roku na kwotę na kwotę 966,39 zł, przy przyjęciu średnich stawek rbh obowiązujących w rejonie zamieszkania powoda, czyli w wysokości 90,00 zł netto/rbh dla czynności naprawczych, którą zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa na rzecz powoda.

O kosztach procesu pomiędzy powodem P. K. a pozwanym Gminą M. S. - (...) Z. w S. Sąd Rejonowy orzekł w myśl art. 98 k.p.c. w zw. § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490) - uznając, iż na zasadach ogólnych koszty procesu ponosi strona przegrywająca (powód) i jest obowiązana do zwrócenia przeciwnikowi na jego żądanie kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w łącznej wysokości 1.617,00 zł (wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową, zaliczka na opinię).

Z kolei o kosztach procesu pomiędzy powodem P. K. a pozwanym Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. w S. Sąd Rejonowy orzekł z mocy art. 100 k.p.c. - ustalając, że w/w ponoszą koszty procesu według zasady ich stosunkowego rozdzielenia, ze wskazaniem, iż powód P. K. wygrał proces w stosunku 46,54% i pozostawił szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S., zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na niezastosowaniu przepisów art. 20 pkt 4 i 11 w zw. z art. 4 § 1 pkt 2 i 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2000 r., Nr 71, poz. 838 z późn. zm.) i art. 61 ustawy – Prawo budowlane (t. j. Dz. U. z 2006 r. nr 156, poz. 1118 z późn. zm.) oraz błędnej wykładni postanowień umowy z dnia 10 września 2012 r. skutkujące bezpodstawnym przypisaniem odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powoda – pozwanej Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S..

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S., względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Suwałkach do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie w obydwu wypadkach od pozwanego (...)w S. – (...) Z. w S. na rzecz skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, pozwany Gmina M. S. – (...)Z. w S. wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w S. na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je w całości za własne czyniąc podstawą rozstrzygnięcia.

W świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, należy zgodzić się, że odpowiedzialność za szkodę w mieniu powoda ponosi pozwane Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S., przy czym odpowiedzialność ta znajduje uzasadnienie w treści art. 416 k.c., a nie art. 415 k.c. Jakkolwiek oba przepisy statuują tę samą instytucję odpowiedzialności deliktowej, jednak z tą różnicą, że przepis art. 415 k.c. odnosi się do osób fizycznych, a art. 416 k.c. do osób prawnych.

Na gruncie zarzutów apelacyjnych, skarżący zarzucił Sądowi I instancji niezastosowanie przepisów art. 20 pkt 4 i 11 w zw. z art. 4 § 1 pkt 2 i 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2000 r., Nr 71, poz. 838 z późn. zm.) i art. 61 ustawy – Prawo budowlane (t. j. Dz. U. z 2006 r. nr 156, poz. 1118 z późn. zm.) oraz błędną wykładnię postanowień umowy z dnia 10 września 2012 r., co ostatecznie skutkowało bezpodstawnym przypisaniem odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powoda pozwanemu Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w S., a nie pozwanej Gminie M. S. – (...) Z. w S. jako zarządcy drogi.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można zaakceptować powyższej argumentacji.

Co do zasady należy zgodzić się ze skarżącym, że obowiązkiem zarządcy wynikającym z art. 20 pkt 4 i 11 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych jest m. in. utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2 (pkt 4) oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających (pkt 11). Nie budzi również wątpliwości zapis art. 4 pkt 2 i 20 w/w ustawy, że pod pojęciem „drogi” należy rozumieć budowlę wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym, zaś „utrzymanie drogi” - wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej. Innymi słowy, z powyższych przepisów wynika, że na zarządcy drogi (Gminie M. S. – (...) Z. w S.) ciąży szeroko rozumiany obowiązek wykonywania ogółu prac remontowych i zabezpieczających i przywracających pierwotny (prawidłowy) stan nawierzchni oraz bieżących robót konserwacyjnych, porządkowych i innych, których celem jest poprawa jakości i

zwiększenie bezpieczeństwa ruchu, a jego pierwszoplanowym zadaniem jest utrzymanie drogi w stanie wykluczającym narażenie użytkowników na wypadek, pozostający w adekwatnym związku przyczynowym z ich wykorzystaniem.

W przedmiotowej sprawie nie można jednak uznać, że w/w obowiązki zarządcy drogi obejmowały swym zakresem w szeroko rozumianym pojęciu utrzymywanie w należyтым porządku stanu technicznego sieci kanalizacyjnej, w tym wpustu deszczowego na ulicy (...). Zgodnie z zapisem § 2 umowy z dnia 10 września 2012 r. Gmina M. S. przekazała Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w S. sieć kanalizacji deszczowej wraz z separatorami w celu odprowadzenia wód opadowych roztopowych do odbiornika z: dróg, parkingów, placów, terenów przemysłowych, usługowych, mieszkalnych i innych. W związku z przejęciem sieci kanalizacyjnej przez Przedsiębiorstwo (...) w S. zlokalizowanej na ulicy (...), do obowiązków tego użytkownika należało m. in. wykonywanie remontów sieci kanalizacyjnej deszczowej i separatorów oraz jej elementów takich jak np.: studzienki i wpusty deszczowe (§ 3 ust. 1 pkt b umowy). W konsekwencji stwierdzić należy, że to pozwanym Przedsiębiorstwie spoczywał obowiązek utrzymywania sieci wodociągowej w należyтым stanie, a więc miała ono obowiązek sprawdzania jej przebiegu i urządzeń z nią związanych, w tym kontrolę wypustów kanalizacyjnych, jak też - w razie konieczności - przeprowadzenia jej naprawy. W tych warunkach uznać należy, że skoro do szkody doszło przez najechanie przez powoda na wystającą kratkę odpływu kanalizacyjnego, to obowiązek utrzymywania należytego stanu technicznego wpustu deszczowego spoczywał na Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w S. jako jej użytkownika, a nie Gminie M. S. – (...)Z. w S.. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że przyczyną szkody był stan nawierzchni drogi stykającej się z wpustem deszczowym.

Podkreślić również trzeba, że przepis art. 61 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.) stanowi, że to właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany m. in. utrzymywać i użytkować obiekt zgodnie z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należyтым stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej, a także unormowanie art. 140 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430 z późn. zm.), według którego umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanej z drogą, nie może naruszać elementów technicznych drogi oraz nie może przyczyniać się do czasowego lub trwałego zagrożenia bezpieczeństwa ruchu, a infrastrukturę techniczną niezwiązaną z drogą stanowią w szczególności przewody kanalizacyjne niesłużące do odwodnienia drogi, gazowe, ciepłownicze i wodociągowe. Skoro więc zdarzenie z dnia 22 października 2012 r. nie miało bezpośredniego związku ze stanem nawierzchni jezdni, lecz stanem tego konkretnie urządzenia, a konkretnie jego nadmiernym wystawianiem ponad powierzchnię jezdni, odpowiedzialność za jego skutki ponosi wedle dyspozycji art. 39 ust. 4 ustawy o drogach publicznych, Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w S.. Apelujący nie wykazał w żaden sposób, aby spoczywające na nim obowiązki wynikające z umowy zawartej dnia 10 września 2012 r. określone w § 3 pkt b), były należycie wykonywane, a więc słusznie Sąd Rejonowy przypisał mu odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 22 października 2012 r.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).